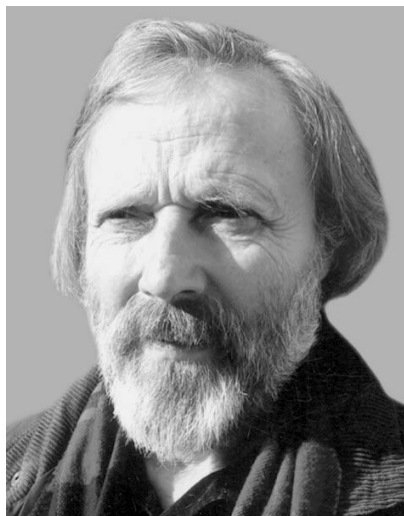

ГАНЖА́ Петро Олександрович (15. 07. 1939, с. Жорнище Іллінець. р-ну Вінн. обл.) — кераміст, художник декоративно-ужиткового і монументального мистецтва, мистецтвознавець. Син [Олександра](#), брат [Степана](#), батько Тараса Ганжів, чоловік *Н. Чернової*. Член НСХУ (1970; секр. 1992–2002). Закін. Львів. інститут прикладного та декоративного мистецтва (1968; викл. [Д. Кривавич](#), [Ю. Лашук](#), [В. Овсійчук](#), [Р. Сельський](#)). Працював 1968–73 гол. художником заводу «Худож. керамік» (нині смт Опішня Зіньків. р-ну Полтав. обл.); від 1973 — у Музеї нар. архітектури та побуту України (Київ): зав. експерим. майстерні, завідувач відділу нар. худож. промислів; 1979–92 — у Творчо-вироб. об'єдн. «Художник». Характерні риси творчості — оригінальність, своєрідність у трактуванні національного на модер. лад. Серед робіт — фаянс. полумиски, композиції з металу, килими та гобелени на істор. й фольклорні теми. Вироби зберігаються у МЕХП, Харків. ХМ, Нац. музеї-заповіднику укр. гончарства в смт Опішня. Автор кн. «Таємниці українського рукоремесла» (К., 1996); а також мистецтвознав. статей, зокрема «Відродження традиційних осередків народного мистецтва» // «НТЕ», 1989, № 4; «Живопис Миколи Бегми» // Там

само, 1991, № 3; «Іван Білик» // «Нар. мистецтво», 1997, № 2; «Різдвяний салон: Від трипільців до модерну» // «ОМ», 1998, № 1.

Основні твори

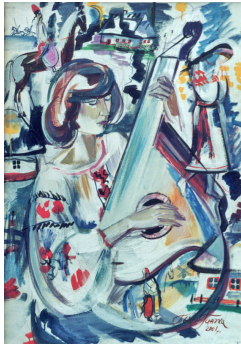
фаянс. тарелі – «Козак Мамай», «Роксолана», «Козак Мамай і чужа молодиця», «На вулиці музика грає», «Ой дуб, дуба, дуба, дівчино моя любя», «У Києві на Подолі козаки гуляють», «Ой у лузі над водою калина цвіте», «Одарка», «Карась», «Еней», «Рідна мати моя» (усі – 1968–72); порцелян. ваза «Козацький вихор» (1993); таріль, присвяч. фундації ім. О. Ольжича (1995); монум.-декор. оформлення станцій метро: у Харкові – «Левада» (1974, знищено), «Київська» (1979, у співавт. з Н. Черновою), «Оболонь» у Києві (1981, композиція з кованого металу «Театральна Україна»), готелю «Україна» в Москві (1980, керам. панно «Лукаш» і «Мавка»); килими та гобелени – «Вершники» (1989), «Козак Мамай» (1992), «Козак – душа правдивая», «Козацька мелодія», «Запорожці у поході» (усі – 1993), «Похід козаків», «Аркан» (обидва – 1995); живопис – портрети С. Корпанюка (1966), О. Селюченко (1969), Р. Корогодського, Н. Чернової (обидва – 1970), В. Ханка, А. Штепи (обидва – 1998), С. Сапеляка, О. Родак (обидва – 2001), О. Юценка (2002); «Польові квіти» (1997), «Колядки в селі» (1998), «Окраїна Опішні» (2001).

Рекомендована література

1. Горбачов Д. Художник починається // ЛУ. 1968, 23 серп.;
2. Доріченко О. Порцеляна співає пісень // Україна. 1968. № 35;
3. Красовський І. Митець Петро Ганжа // Наше слово. Варшава, 1968, 22 груд.;
4. Горбачов Д. Петр Ганжа // Декор. искусство СССР. 1970. № 5/150;
5. Данилейко В. та ін. Позиція: Петрові Ганжі – 60 // ОМ. 1999. № 3–4.

[В. М. Ханко](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Ганжа Петро Олександрович / В. М. Ханко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-28573>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).